Prisen paa dette Blad, der udkommer hver Dag, er 2 Rbdlr. qvartaliter eller 4 Mk. maanedlig, udenfor Kjøbenhavn med Tillæg af Postpengene.

Dagen.

Forsendes med samtlige kgl. Brevposter og bestilles paa de kgl. Postcontoirer, samt i Kjøbenhavn Stormgaden 186.

40. Aargang. Fredagen den 4 November 1842. № 302.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 4. November.

— **Kongehuset.** Den 9de dennes agter Hs. Majestæt Kongen at begive Sig til Jægerspriis Slot, for at afholde Jagter der i Egnen, hvilke efter den 14de fortsættes i nogle Dage i Egnen af Frederiksborg Slot.

— **Udnævnelser** &c. Under 2den d. M. har Hs. Majestæt allernaadigst beskikket Ordensceremonimester, Hofmarskal Kammerherre v. Levetzau, til Ordensmarskal.

Under samme Dato har Hs. Majestæt i Naade og med Pension entlediget Marskal, Kammerherre Grev Adam Moltke.

Ligeledes under samme Dato har Hs. Majestæt allernaadigst udnævnt Major a la suite i Armeen, Kammerherre C. F. C. Greve af Ahlefeldt-Laurvigen til Ceremonimester.

Under 27de f. M. har Hs. Majestæt allernaadigst beskikket Contorist paa Amtshuset i Neumünster, H. Jansen, til Huusfoged i Neumünster Amt.

— **General-Commissariats-Collegiet.** Reformen i dette Collegium er nu allernaadigst resolveret; vi skulle snart meddele den nærmere Detail, men indskrænke os idag til at anføre, at en af vore meest ansete Officerer, Oberst v. Hansen af Generalstaben, er bleven 2den Militairdeputeret i Collegiet.

— **Cancelli-Placat** om Afholdelse af Auctioner paa Børsen over kgl. Obligationer, Actier og andre slige Effecter for modereret Salarium: „I Overeensstemmelse med allerh. Resol. af 1ste Juli d. A. tillades det indtil videre, at der om Mandag og Torsdag paa Børsen i Børstimerne imellem 1 og 3 afholdes Auctioner over kongelige Obligationer og andre slige Effecter, hvoraf ei betales videre end 1/4 pCt. Salarium til Auctionscontoiret, der herfor og haver at bekoste de behørige Cataloger trykte, ligesom heller ingen af de ellers i Anledning af Auctioner paabudne Afgifter skulle være at udrede ved de foranførte Auctioner." Hvilket herved bekjendtgjøres til Efterretning for alle Vedkommende.

— **Pressesag.** Commercesecretair A. P. Liunge, Bladet „Kjøbenhavnspostens" nuværende Redacteur, er af Cancelliet igaar beordret tiltalt for Overtrædelse af Trykkefrihedslovgivningen med Hensyn til tvende i bemeldte Blad indrykkede Artikler, hvoraf den ene findes i sammes Nr. 300 for sidstafvigte Tirsdag under Titel „Miscellanea", og den anden i det næstfølgende Nr. 301 under Overskrift: „Censur og Censorer i Rusland."

— **Theologisk Embeds-Examen.** Fredagen den 4de November. D. L. C. A. Warming Laud. H. P. P. Marzetta Haud ill. N. L. Krüger Haud ill.

— **Rheden.** Fransk Dampskib „le Tage", ført af Capt. Verspeck, bestemt til Havre de Grace, afgik imorges den 4de November, Kl. 7.

— **Dr. Kalkar.** Fra Madrid skrives under 19de f. M. at denne vor Landsmand var ankommen sammesteds, for i de spanske Archiver og Bibliotheker at anstille Efterforskninger om de i Middelalderen mellem Danmark og Spanien bestaaende Forbindelser.

— **Forandret Repertoire.** Søndagen den 6te: „Dina" (uden Abonnement).

— **Thorvaldsen** vedbliver stedse at forherlige sit Navn, ligesom han allerede har foreviget det. Det var Thorvaldsens Gave, der foranledigede hans Musæums Anlæggelse, og han skjenkede strax en Sum af 27,000 Rbd. dertil. Det er os en sand Glæde at kunne meddele, at han nu i disse Dage endvidere har forøget denne betydelige Gave med **30,000 Rbd.**, som skulle anvendes til at udføre hans Arbeider i Marmor og til at fuldføre dem, der allerede ere paabegyndte, til at anskaffe Piedestaler osv. — Man har saaledes heri et nyt Beviis for Thorvaldsens Tilfredshed med Planens Realisation. (B. T.)

— **Militair Høiskole.** Til Oprykningsexamen ved den kgl. militaire Høiskole indstillede sig 21 Elever (1 Elev havde frivillig forladt Høiskolen for Oprykningsexamen); af disse udholdt 4 ikke Examen, de Øvrige bestod i følgende Orden: Schovelin (Ingenieurcorps), Abrahamson (Generalstab), Kranold (Generalstab), Beck (Ingen.), Thestrup (Artilleri), Petersen (Ingen.), Høyer (Ingen.), Bruus (Artilleri), Brummer (Ingen.), Modeweg, Buntzen, Lønborg, Lehmann, Irgens, Lunn, Fensmark, Dørn (alle til Artilleriet). Til at indtræde i Generalstabsafdelingen har tillige Lieutenant H. v. Kauffmann af Artilleriet erholdt Tilladelse. Til Adgangsexamen indstillede sig 25 Adspiranter, hvoraf 1 paa Grund af Sygdom forlod Examen, 3 faldt igjennem i Mathematik, 1 i Fransk, 1 i Dansk, 2 i Tegning; de Øvrige bestode i følgende Orden: 1) Købke, dimitteret fra Mariboes Skole, 2) Blom, 3) Student Andkjær, 4) Hansen, dimitteret fra Mariboes Skole, 5) Cadet Hedemann, 6) Student Brun, 7) forhenværende Lieutenant Fürst, 8) Cand. polytechn. Schiern fra Mariboes Skole, 9) Lieutenant Klein, 10) Cadet Borthig, 11) Lieutenant Moltke, 12) Lieutenant Thulstrop, 13) Student Ravn, 14) Student Carstensen, 15) Lieutenant Frost, 16) Cadet Lund. Desuden har en civil Adspirant (Jastrau) der bestod i hele Examen, men ikke fik „antagelig" i Legemsøvelser, erholdt Tilladelse paa egen Bekostning at høre Forelæsninger paa Høiskolen, hvorimod han har erholdt allerhøieste Tilsagn om at blive ansat a la suite ved Artilleriet, naar han har erholdt „antagelig" for Legemsøvelser. (Fdl.)

— **Bedrageri.** Ved den catholske Kirkes Indvielse blev en Person anholdt med et falsk Adgangstegn, som han havde tilforhandlet sig udenfor Kirken. Sælgeren, som ikke havde absenteret sig, da han formodentligt endnu ikke havde udsolgt, faldt i Politiets Hænder. Den solgte Billet var en af dem, som benyttedes til Grundstenens Læggelse i bemeldte Kirke, og var paatrykt „den 27de August", saa den gode Kjøber har maattet være meget forhippet paa Handelen, da han ikke havde bemærket dette. (D. U.)

— I **Carl Steffens's Volkscalender** for 1843, der for kort Tid siden er hidkommet, findes et ret vakkert lille Kobberstik af Holmens Canal, tilligemed en Forklaring, der omtaler Kjøbenhavn og Danmark med megen Anpriisning. Men uagtet denne Artikel ikke udgjør mere end en lille Sedezside, indeholder den dog endeel af disse Urigtigheder, der sjeldent udeblive i Fremmedes Beskrivelser over Danmark. Saaledes gjøres Læseren i denne Artikel opmærksom paa „den nybyggede Fruekirke med den berømte Billedhugger Thorvaldsens Statue", og længere hen hedder det, at Kjøbenhavn har 114,000 Indvaanere, og at „Tydsk og Dansk danne Hovedsprogene", hvoraf man skulde slutte, at Tydsk, der nævnes først, er det meest udbredte Sprog her, og at der foruden de to Hovedsprog endnu taltes en Deel andre Sprog af Kjøbenhavns Befolkning. — Mærkeligt nok er det, at denne lille Artikel virkelig synes at være skreven af en Mand i Kjøbenhavn, thi den ender med det Ønske: Maatte Fredens Velsignelser længe lyksaliggjøre **os**. — Den nævnte Volkscalender er forøvrigt et særdeles interessant og vakkert Arbeide, hvilket vi have læst med Fornøielse.

— **Eiendomssalg.** Avlsgaarden Sønderskousgaard i Øster Han-Herred er forleden, med Besætning osv., solgt af Prop. Lautrup til Enkefrue Lange fra Kjøbenhavn for 22,000 Rbd. rede Sølv. (Aalb. A.)

— **Qvægsygen** er fra Jylland ført ind i det nordlige Slesvig, idet for nogen Tid siden en Drift Stude førtes over Foldingbro sydpaa, og paa hele Strækningen besmittede Bøndernes Qvæg, som strax angrebes af Sygdommen, saasnart Driften var ankommen eller passeret forbi, hvor det stod i Marken. Driften selv led naturligviis meget deraf og burde vistnok være viist tilbage. (Dvkr.)

— **Jydske Stænder.** I det 12te Møde foredrog fremdeles Stiftsprovst Schiødte et Andragende fra Geistligheden i Sunds Herred om Edens Misbrug, navnlig at Eden indskrænkedes til de allernødvendigste Tilfælde, at den aflagdes med al Høitidelighed og stedse paa det offentlige Thing. Hvorhos foreslaaes, at Præsten maatte tale med Vedkommende før Edens Aflæggelse, og at der blev fastsat en bestemt Søndag, paa hvilken Præsten i sin Prædiken skulde udvikle Edens Betydning og Hellighed. Den kgl. Commissarius oplyste, hvorledes det samme Andragende havde været foretaget i den roeskildske Forsamling, hvor imidlertid den nedsatte Committee ikke havde kunnet udfinde nogen Indskrænkning af Eden. Justitsraad With meente, at der ikke fandt saa megen Misbrug Sted af Eden, som Flere meente, ligesom han antog, at den nuværende Vidne-Formaning og Dommerens Advarsler vare fuldkomment tilstrækkelige. Biskop Tage-Müller ytrede: I min Erfaring troer jeg ogsaa at have vundet en sørgelig Overbeviisning om, at Eden ofte høist letsindigt er bleven aflagt. Hvad man især deleshed ønsker er, deels at Edens Brug om muligt kunde indskrænkes, deels, at der maatte gives dem, som skulde aflægge Ed, Leilighed til at tænke alvorligere over deres Forehavende, end de nu ofte gjøre, deels at Eden maatte blive aflagt paa den høitideligst mulige Maade. Jeg haaber ikke at gjøre noget Upassende, naar jeg tillader mig her at anføre et Exempel paa en Eds Aflæggelse, som idetmindste saarede min Følelse dybt. Som Sognepræst i Kjøng havde jeg bestemt, at den confirmerede Ungdom skulde møde til Catechisation indtil det fyldte 24de Aar. Et ungt Menneske, som havde gaaet til Confirmations-Forberedelse hos mig i et af de første af mine Embedsaar, men som afvistes fra Confirmation, fordi han var umoden, blev confirmeret i et andet Pastorat, og kom strax efter igjen tilbage til Sognet. Jeg mærkede, at han et Par Aar senere ikke fremstillede sig til den offentlige Kirkecatechisation, og jeg advarede ham desangaaende en Søndag Morgen før Gudstjenesten, sagde ham, at jeg maatte klage, hvis han ikke fremstod, og lod ham siden erindre af Kirkesangeren. Da han imidlertid ikke opfyldte mit Tilhold, androg jeg det for Amtet, i den Tanke, at Sagen kunde afgjøres ved en Mulct. Dette skete ikke, men der blev anlagt Sag imod ham, hvilken omtrent medtog et Aars Tid. Under Sagen paastod han til sin Retfærdiggjørelse, at jeg i det Aar, han gik til Confirmations-Forberedelse, skulde have sagt, at Ungdommen ikke behøvede at træde frem til Catechisation den Dag, den gik Herrens Bord (det var nemlig en saadan Dag, han paa min utrykkelige Opfordring havde negtet at fremstille sig). Endskjøndt jeg nu vistnok ikke havde sagt dette, og det ialtfald ikke kunde relevere Noget, da en saadan Bestemmelse maatte kunne forandres, saa bleve dog alle de tilstedeværende Unge, som med ham havde gaaet til Confirmationsforberedelse, indstevnede til at aflægge Ed paa, om jeg havde sagt det eller ikke. Det var meget tungt for mig at tænke, at disse Unge, hvem det ikke vilde have været tilstedet at gjøre Ed Dagen efterat jeg skulde have brugt hine Udtryk, da de dengang endnu ikke vare confirmerede, nu flere Aar efter skulde aflægge Ed paa, om de erindrede eller ikke, hvad jeg ialtfald kun i Forbigaaende, skulde have sagt, og som nu ei vilde kunne afgjøre Noget. Jeg tilskrev Dommeren, om dette ikke kunde undgaaes, at denne Edsaflæggelse fandt Sted; men han svarede mig, at dette ikke kunde lade sig gjøre, men at han paa bedste Maade skulde formane de Unge til at sige Sandhed. Jeg tvivler ikke om, at den humane og retsindige Dommer har troet sig forpligtet til at fordre denne Edsaflæggelse; men jeg følte mig paa Religionens Vegne smerteligt berørt ved, at den skulde finde Sted. Jeg troer fremdeles, at det vilde være meget rigtigt, om der, hvis det kunde skee uden utilbørligen at opholde Sagernes Afgjørelse, blev givet Præsterne Leilighed til, naar de fandt det fornødent, at tale med de Paagjældende om Vigtigheden af Eden, saaledes som det, saavidt jeg veed, er bestemt i Hertertugdømmet Slesvig. De mentale Reservationer, som Vedkommende tillade sig, gaae til en Yderlighed, om hvilken man vistnok neppe skulde gjøre sig Forestilling. Saaledes hørte jeg, for at anføre et Exempel, som maaskee kan være tilstrækkeligt, for faa Uger siden, at en Præst i Ribe-Stift, som talte med nogle af sine Sognefolk om, at de ikke maatte aflægge Ed paa, at de ei brændte Brændeviin, da det Modsatte dog var notorisk, fik til Svar, at de troede med god Samvittighed at kunne aflægge den Ed, da de ikke havde, saaledes som undertiden for Spøg brugtes, for at de Om-

---

Feuilleton.

Pigen i Skoven.

(Af Gustav Nieritz).

De sidste Stropher af en tydsk Sang gjenlød muntert i en magyarisk Skov. Snart derpaa raslede Buskene, og to ungdommelige Sangere kom tilsyne. „Her skulde Schillers Røvere spille!" begyndte den Ene, „hvilken Skov, hvilke Kjæmpetræer, hvilke herlige Smuthuller!"

„Og hvilken kostelig Tokaier, der i dette Øieblik sprudler i Dine Aarer!" — tilføiede den Anden. — „Der kan der godt spilles Røvere. Stille Oscar, hører Du den mageløse Nattergal slaae? Nu her endnu er der et Hjem for denne Sangkonge; her, hvor der hverken venter Liimqvist eller Slynge paa den lettroende Fugl."

„Du burde hedde Damøt og ikke Torso", svarede Oscar, gjengjældende Spotten. „Tag hurtig Din Fløite frem, sæt Dig under hiin Eg og kur efter Din Cloe. Dit Valgsprog være Din troe Hyrde". Men jeg tørster efter Eventyr og Daad, som Hjorten efter frisk Vand. Hvor dette underfuldt yndige Land, saa rigt paa Poesi, paa Viin og Guld, dog er beboet af et tørt, prosaisk Folk! Dovne krybe de bag deres Plov og Gjenstanden for deres Samtale er Kukuruz og atter Kukuruz. Ved dette Maimaaneds upoetiske Navn kommer jeg hver Gang til at tænke paa denne Trommedue, der trods Magyaerne udtrommer sin Kukuruz."

„Hvor Du er uretfærdig mod de vakre Magyaere!" sagde Torso skjendende. „Hvem andre end de regennyttige Magyarere har Du at takke for det kaade Viinlune, som nu lader Dig tale saa utaknemmeligt?"

„Et Eventyr, I himmelske Magter, og jeg er snart igjen forsonet med Magyarerne" — udraabte den af Tokaieren begeistrede Oscar.

„Er der her Udsigt dertil!" sagde Torso, som imidlertid var trængt et Stykke videre frem i Skoven. „See der en Muur, som maaskee omgiver en Tryllehave, og som lader os formode en Ridderborg eller et Nonnekloster i Nærheden."

Vennerne vandrede langs med en temmelig lang Strækning af Muren, uden at opdage en Indgang.

„Jeg forudseer alt", begyndte den utaalmodige Oscar, „at jeg maa komme Bygmesterens Forglemmelse til Hjælp og tiltvinge mig selv en Indgang. Her frembyder sig en Leilighed dertil. Have vi da forgjæves gjennemgaaet et gymnastisk Cursus?"

Han kastede sin Reisetaske over Muren og klatrede over denne paa et Sted, hvor Tidens Tand lettede ham Veien. Torso fulgte besindigere efter. „Udmærket smukt!" sagde Oscar rosende, da han Haand i Haand med sin Ven fulgte Vildtbanens Krumveie. „Vi ville snart støde paa en hvidklædt Ursulinerinde, som vandrer her læsende i sit Brevier. Idet hun bliver os vaer, falder hun i en kunstlet Afmagt, som skaffer os Æren af hendes nærmere Bekjendtskab, hvorved kun Valget imellem os begge vil falde ham noget vanskeligt.

„Jeg seer virkelig noget Hvidt glimte derhenne imellem Buskene" — svarede Torso. „Befandt vi os virkelig i en Klosterhave, saa maatte der, som det synes, være flere Nonner. Ha! nu seer jeg den hele Figur — Ursulinerinden er — ha, ha, ha, — en — hvid Hjort!"

„Et prægtigt Dyr", sagde Oscar rasende. „Serten Takker synes det idetmindste at have. Nu hæver den det kronede Hoved — den bemærker os — studser — hei! hvor den nu flux vil smøre Haser."

„Red Dig, Oscar", raabte Torso ængstlig, og saae sig om efter det nærmeste Træ. „Dyret angriber os!"

Her var ingen Tid at spilde, thi med fremstrakt Geviir kom Dyret hidspringende i lange Tag. De to Ynglingers Gymnastiklærer vilde sikkert have havt sin Fornøielse af dem, da de med et Egerns Behændighed klatrede opad et rankt Fyrretræ. Den øverste og følgelig sikreste Plads havde Torso taget i Besiddelse. Noget lavere hang Oscar i en noget ubeqvem Stilling, fordi der endnu manglede ham et fast Støttepunct.

„Ven, flyt Dig høiere op" — sagde den sidste i sin ufordærvede Viinlune — „vor Nonne stikker mig lidt ublidt i mine Støvlesaaler, hvilke jeg nødtvungen maa give til Priis for hendes overdrevne Ømhed."

Det var ogsaa virkelig saaledes. Med vidt udstrakt Hals søgte Hjorten at faae fat i de Fremmedes Been. Da den høiere opklatrende Oscar berøvede den enhver Leilighed hertil, vaklede det ranke Træ, under dens gjentagne Stød med hele Legemet og Geviiret.

„Ryst kun væk!" spottede Oscar, „Pærerne ere endnu langtfra modne nok til at falde af. Skade, at jeg maatte lade min Jagttaske i Stikken! Min Puffert, som er deri, skulle hurtig have forjaget Dig. — Ven Torso! Hvorledes tager Parken sig ud i dette Fugleperspectiv?"

Endelig da Hjorten slet ikke vilde vige, blev denne Stilling noget besværlig for de to Venner. „Nu holder jeg det ikke længer ud" — sagde Oscar vred, „førend Hjorten aner det, plumper jeg ned paa dens Ryg. Viser der sig da ingen omflakkende Ridder, der vil befrie os fra dette Uhyre?"

„Holla! holla!" skreg Torso meget høit — „Ingen der?" Han saae sig om til alle Sider. „Ha! der seer jeg noget Hvidt sidde under et Træ. Maaskee endnu en Broder til vor Hjort? Nei jeg skjelner nu tydeligt en Straahat — et Menneskes Ansigt — Skikkelsen reiser sig, idet den opdager mig — den kommer nærmere — o vee! det er et Barn! Flye — flygt Ulykkelige! Hjorten spidder Dig! Hører Du det ikke? Flygt!"

„Hans! Hvad er det for Spilopper, Du der gjør?" sagde herpaa en omtrent niaarig Piges spæde Stemme dernede. „Gaa strax Din Vei, eller Du faaer Prygl."

Hun slog virkelig Hjorten med en stor Bouquet af brogede Skovblomster og Slyngeplanter nogle Gange i Ansigtet, hvilket Dyret tog taalmodig imod. Endnu mere end det forhen saa vilde Dyrs blide Adfærd, forbausedes Vennerne ved at høre deres tydske Modersmaal her saa dybt inde i Ungarn. Ligesaa hurtig, som de vare komne op, bevirkede de nu deres Nedkomst fra Træets Top. Da de stode paa deres Fødder, lugtede Hjorten til dem og gik derpaa rolig sin Vei. Oscar tog hurtig sin Reisetaske op fra Jorden og satte sig i Besiddelse af den deri værende Puffert for det Tilfælde at et nyt farligt Eventyr skulde finde Sted. Torso derimod betragtede deres ungdommelige Frelserinde. Hun var Sundheden selv. I et rundt, blomstrende Ansigt tronede et Par store, mørke Øine, som, efter Oscars senere Udsagn, besad megen Poesi og et Spor af mægtig Længsel. Endskjønt Hatten paa det brune, skilte Hovedhaar kun var af grovt Straa og Kjolen kun var forfærdiget af simpelt Tøi, saae man dog ved første Øiekast, at Pigen ikke kunde være en almindelig Landmands Datter.